

§ 1 a i lov om erstatning til besættelsestidens ofre

§ 1 a. Danske statsborgere, som under den tyske besættelse

- 1) har været deporteret til fængsel eller koncentrationslejr i udlandet eller
- 2) har været tjenstgørende i mindst 6 måneder på danske eller udenlandske skibe under allieret kontrol i krigsfarvand, og som ikke allerede har opnået erstatning for den nedsatte erhvervsevne i henhold til lov nr. 262 af 19. december 1936 om krigsulykkesforsikring for søfarende, jf. lov nr. 473 af 1. oktober 1945, eller
- 3) har været aktivt engageret her i landet uden afbrydelse i mindst 1 år i organiseret modstandsarbejde, der har medført særlig hård fysisk eller psykisk belastning, fortrinsvis personer, der har været eftersøgt, eller
- 4) efter mindst 6 måneders aktiv deltagelse i organiseret modstandsarbejde her i landet

har været interneret i tyske fængsler eller lejre i Danmark og herunder været udsat for usædvanlig hårde psykiske belastninger,

er berettiget til ydelser efter bestemmelserne i nærværende afsnit, når erhvervsevnen er nedsat med mindst 25 pct., medmindre det er åbenbart, at der ikke kan være sammenhæng mellem den nedsatte erhvervsevne og de foran nævnte forhold.

Stk. 2. Når særlige forhold taler derfor, kan sikringsstyrelsen, jf. § 4, dispensere fra kravet om den i stk. 1 omhandlede varighed af tjenesten eller frihedsberøvelsen.

Stk. 3. Afgår en person, som omfattes af stk. 1, ved døden, tilkommer der de efterladte erstatning efter bestemmelsen i § 22, medmindre det er åbenbart, at der ikke kan være sammenhæng mellem dødsfaldet og frihedsberøvelsen eller tjenesten som nævnt i stk. 1.